

Geboren Rangers

Volkert Greveling

Cover ontwerp door Wouter Greveling 'When Penguins fly'.

Gereviseerd door Nikki Greveling.

Allebei heel erg bedankt voor het geduld dat je met zo'n vader moet hebben. Zonder jullie tomeloze inzet was het resultaat bij lange na niet zo mooi geweest.

Op naar de volgende...

Voorwoord

De strijd in Afrika tussen het Duitse woestijnleger en de geallieerde legereenheden heeft altijd een bepaalde uitwerking gehad op mij.

Van kinds af aan boeiden mij de verhalen al die gingen over de heldendaden van de Engelsen tegen het onverzettelijke en disciplinaire Afrikakorps van Erwin Rommel.

Het Afrikakorps dat gedurende een lange periode een bepaalde soevereiniteit had die niet doorbroken leek te gaan worden door de Engelsen.

Na de tweede slag om El Alamein bewees Montgomery dat Erwin Rommel te verslaan was.

Qua materiaal hadden de Duitsers een voorsprong op de Engelsen en hun Amerikaanse bondgenoten. De Tiger tanks en de Mark tanks waren superieur aan de Engelse en Amerikaanse pantservoertuigen. Op het vlakke terrein waren ze bijna niet te verslaan.

De uitkomst voor de geallieerden zou niet zo rooskleurig zijn geweest als Rommel had gekregen waar hij zo dikwijls om had gevraagd; kortere aan- en afvoer lijnen van brandstof.

De grote afstanden naar de frontlinies zorgden ervoor dat dit een probleem werd.

Daarbij wilde Rommel niet tussen twee vijanden in komen te zitten. De landing van de Amerikanen op de Noord-Afrikaanse kust zorgde ervoor dat de Duitse Veldmaarschalk een andere tactiek moest gaan hanteren.

Een tactiek die hem uiteindelijk zijn geliefde Afrikakorps kostte.

Dit verhaal speelt zich af in de periode vlak na de Amerikaanse landing genaamd Operatie Toorts tot aan de Slag om de Kasserinepas.

Het vertelt het individuele verhaal van een Amerikaanse onderofficier in een periode die bepalend zou zijn voor de ondergang van het Duitse Rijk.

Hoofdstuk 1

Langzaam ontwaakte ik uit de bewusteloosheid die mij in haar greep hield.

Ik hoorde het geblaat of geloei van een dier en ik voelde hoe mijn lichaam schommelde waarbij het bloed naar mijn hoofd en armen was gezakt. Diverse pijnscheuten teisterden mijn lichaam en gaven te kennen dat mijn lichaam veel mankeerde.

Tevergeefs probeerde ik mijn ogen te openen om te zien waar ik was, maar het lukte me niet, waarna ik weer wegzakte in een diepe slaap die werd veroorzaakt door de verwondingen die ik had opgelopen.

Arabische stemmen haalden mij wederom uit mijn bewusteloosheid, waarna het mij wel lukte om mijn ogen te openen.

Alles was wazig om mij heen en het enige wat ik zag waren de poten van een kameel die rustig door het zand sloften, waardoor mijn lichaam in een lichte cadans mee wiebelde op zijn rug. De grote hoeven van het beest veroorzaakten een kleine dwarreling van zand en stof die de lucht in werden getild door een zachte warme woestijnwind.

De stemmen verstomden doordat ik mijn hoofd probeerde op te tillen om iets van de omgeving te zien.

Ik zag de onderkant van een lichaam naderen voordat mijn hoofd werd opgetild en ik het zonverweerde gezicht van een Arabische man aanschouwde.

Hij had een doek voor zijn mond geslagen, waardoor ik alleen zijn kromme neus en ogen zag die mij onderzoekend bekeken.

Aan zijn ogen te zien, glimlachte hij. Toen werd mij de inspanning teveel.

Het werd weer zwart voor mijn ogen en langzaam hoorde ik het geluid wegebber tot dat er niets meer was dan duisternis en stilte om mij heen.

Een vrouwenstem bracht mij terug naar de realiteit. De stem en de zachte streken van een natte doek lieten mij bij bewustzijn komen.

Ze praatte tegen een andere man die ik wel hoorde, maar niet zag.

Ik kon er niets van maken, maar aan de toon van de vrouw te horen, was ze kwaad op de man.

Ze wees geregeld naar mij, terwijl ze mijn gezicht bleef bevochtigen. Haar ogen keken fel in de richting van een man die nu in mijn gezichtsveld kwam te staan.

Hij hief geregeld zijn handen in de lucht, waarbij hij naar mij wees en haast een verontschuldigend gebaar maakte. Ik herkende de kromme neus van de man die ik eerder had gezien en ik vermoedde dat het over mij ging.

Ik bevond me in een tent die op de een of andere manier koel aanvoelde. De andere zijde van de tent was open en gaf mij zicht op de omgeving.

De vrouw die gesluierd was, leek me nog niet zo oud. Haar bruine ogen waren waarschijnlijk de mooiste die ik in jaren gezien had en ik had moeite om mijn blik van haar gezicht af te wenden.

“Ma,” zei de vrouw. Ze keek me vragend aan, maar scheen te begrijpen dat ik niet wist wat ze me wilde vertellen.

“Jashrab,” voegde ze er aan toe, waarbij ze met haar hand een drinkgebaar maakte.

Ik knikte zachtjes, waarbij ik mijn ogen heel even sloot om zo te laten weten dat ik wel wat te drinken wilde.

Ze hield een kommetje bij mijn mond en goot voorzichtig een heel klein beetje water tussen mijn lippen, waarbij ik mijn ogen weer eventjes sloot.

Het koele water voelde als een weldaad. Ik had geen besef van tijd en wist ook niet hoe lang ik bewusteloos was geweest.

Nogmaals hield ze het houten drinkbakje voor mijn mond, waarna ik een te grote slok nam door mijn gulzigheid.

Ik verslikte mij en proestte het uit, waarbij ik alle pijn in mijn lichaam naar boven voelde komen.

Mijn zicht werd beter na de paar slokjes water, maar daarmee ook de pijn die zich weer langzaam begon te openbaren. De pijnscheuten in mijn rug en zij, alsmede mijn linkerbeen, begonnen in alle hevigheid toe te nemen en ik begon me af te vragen hoe lang ik hier nog tegen bestand zou zijn voordat ik weer wegzakte.

Ik sloot mijn ogen en bemerkte dat mijn ademhaling sneller ging, waarna de duisternis het overnam en mij in een diepe slaap bracht vol angstige dromen.

Ik zag mijn huis en fietste door de straat waarbij de mensen op het trottoir enthousiast naar mij zwaaiden. Ik was weer terug in mijn woonplaats aan de Amerikaanse oostkust. Het leek haast alsof ik de geur van vers gebakken brood en zoete popcorn kon ontwaren. Zo levensecht was mijn droom waarin ik de hoofdpersoon speelde.

Mijn vrouw en kind stonden in de menigte en leken haast somber tussen de joelende mensen om hen heen, waarna de straten plotsklaps leeg en verlaten waren. De mensen waren verdwenen en ook mijn vrouw en zoontje stonden niet meer op de plaats waar ik ze zojuist had gezien.

De angst begon mij in zijn greep te krijgen en radeloos keek ik om me heen of ik iets van Alice en Tom kon ontdekken.

Ik was de enige sterveling in de stad en een koude wind waaide door de straten van Engelhard, North Carolina. Een wind zo koud dat hij mij deed huiveren. Ik trok de kraag van mijn jas omhoog om zo enige beschutting tegen de wind te krijgen, maar merkte al snel dat het niet hielp.

Boven me was het gekrijs van duizenden vogels hoorbaar. Hun geschreeuw ging door merg en been. Angstig keek ik omhoog naar de lucht die haast verduisterd was door hun aantallen.

Vogels vlogen in zwermen over het kleine kustplaatsje. Het was alsof zij op de vlucht waren voor een naderend onheil. Iets wat hun bestaan zou doen eindigen.

Ik keek in de richting van waar ze gevlogen kwamen en zag een donker wolkendek dat naar de kust gedreven werd. In de verte zag ik iets wat op een grote golf leek. Vaag hoorde ik het ruisen van het water, terwijl ik de golf groter en groter zag worden naar gelang hij dichterbij de kust kwam.

Dit was een allesvernietigende golf die eropuit was om datgene te vernietigen dat op zijn weg lag.

Ik begon te rennen, alsof mijn lichaam wilde ontsnappen aan de zondvloed die op weg was het kustplaatsje te verzwelgen. Mijn geest wist dat er geen ontkomen aan was en halverwege de hoofdstraat hield ik halt om me vervolgens om te draaien in de richting van de naderende muur van water.

De golf had iets apocalyptisch over zich. Alsof het een einde aan de mensheid wilde maken. Huizen werden opgetild door de alsmaar hoger wordende verwoestingsgolf alsof het kartonnen bekertjes waren. Plastic huisjes die door de kracht van het water werden weggevaagd.

Vluchten had geen zin meer en ik accepteerde de vernietiging als iets dat ik wel verdiend zou hebben. De acceptatie verenigde zich met de gelatenheid terwijl de golf over mij heen raasde.

“Ala Mahlak,” klonk het naast me, terwijl ik mijn ogen opende. Ik baadde in het zweet en ik voelde mijn hart in mijn borst tekeer gaan.

“Sst,” zei de gesluierde vrouw zachtjes. Ze depte mijn voorhoofd met een koel vochtig doekje en haar blik verraadde de ongerustheid omtrent mijn doen en laten.

Langzaam begon mijn hart rustiger te kloppen. Mijn ademhaling ging ook naar een wat langzamer niveau, terwijl ik een klein slokje water nam uit de beker die me werd aangereikt.

Ik knikte haar dankbaar toe, waarna ik heel even mijn ogen sloot om het slokje water zijn werk te laten doen.

Nadat ik nog een paar slokjes tot mij had genomen, maakte de vrouw een gebaar, waarbij ze waarschijnlijk bedoelde te zeggen dat ik wat moest eten.

Ik knikte haar nogmaals toe, want het was al even geleden dat ik iets had gegeten. Mijn maag begon te rommelen bij de gedachte en zachtjes kouwde ik op het zoete stukje fruit dat in mijn mond werd gestopt.

Ik voelde niet meer zo'n pijn als ik eerder had gevoeld en zag dat er een vaal verband om mijn been was gebonden. Het was echter op een onberispelijke wijze gedaan wat vertelde dat ze het beste met mij voorhadden.

De vrouw draaide zich om nadat ze mij het laatste stukje fruit had toegediend en riep wat in het Arabisch in de richting van de open ruimte.

Korte tijd later kwamen er twee mannen naar binnen gelopen, waarvan er een in de opening van de tent bleef staan, terwijl de ander naar mij kwam toegelopen en naast mij op zijn hurken ging zitten.

Hij bekeek mij op een onderzoekende wijze, waarna hij zich tot de vrouw richtte en kort met haar sprak over, waarschijnlijk, mijn toestand.

Het was dezelfde man die ik eerder had gezien, want ik herkende zijn kromme neus en de typisch Arabische gelaatstrekken.

Hij leek mij iets ouder dan dat ik was en zag er pezig en gespierd uit. Hij was wat langer dan de gemiddelde man en leek, aan zijn bewegingen te zien, in een uitstekende conditie.

Hij was volledig in het zwart gekleed en had een doek om zijn hoofd die met een leren band op zijn plek werd gehouden terwijl de onderkant ervan om zijn nek was gewikkeld.

Mijn ogen vielen op een kromdolk die tussen zijn riem gestoken was. Dit maakte hem in mijn ogen tot iemand die zo uit een Arabische film leek te zijn gestapt.

“Amerikaan?” vroeg hij, terwijl hij mij in de ogen keek.

“Je spreekt Engels,” zei ik verbaasd. “Waar ben ik... En waar is de rest van mijn eenheid?”

Hij richtte zijn blik naar beneden en leek zich te beraden op een antwoord, waarbij hij weer heel even naar de vrouw keek.

“Later...,” zei hij zachtjes. “Je moet rusten en op krachten komen. Later zal ik je alles vertellen. Eet en drink wat. Je lichaam heeft het nodig.”

“Je bent hier veilig,” zei hij, waarna hij mijn arm aanraakte en opstond.

Zonder nog iets te zeggen, liep hij naar buiten, gevolgd door de tweede man die al die tijd in de opening van de tent had gestaan zonder zich in het gesprek te mengen.

De vrouw keek de mannen na en ik kon merken aan alles dat ze niet gerust was op deze situatie.

Terwijl ze een bakje pakte, richtte ze haar aandacht weer op mij, waarbij haar gezicht wat vriendelijker begon te staan.

Ze voerde me nog wat hapjes rijst die ik dankbaar in ontvangst nam.

Ik probeerde mijn been te bewegen, maar merkte dat het nog erg moeizaam ging.

Met mijn linkerhand tastte ik vervolgens naar mijn rechterzijde, waar ik ook een verband voelde dat net zo goed was aangelegd als het verband om mijn been.

Bij de aanraking met de stof voelde ik een pijscheut door mijn lichaam gaan die er op wees dat ik op die plek een wond had.

Ik probeerde naar mijn zij te kijken, maar de vrouw drukte mij zachtjes terug om ervoor te zorgen dat ik me niet al teveel zou inspannen.

“La,” zei ze zachtjes, terwijl ze met haar hoofd schudde.

Ik begreep dat ik niets moest ondernemen om er zo voor te zorgen dat ik niet zou gaan bloeden.

Ik sloot mijn ogen en mompelde een zacht “Oké, ik blijf rustig liggen” voordat ik voor de zoveelste keer in een diepe slaap viel.

Hoofdstuk 2

2 weken eerder

“Lafayette! Sergeant Lafayette.”

Ik draaide me om bij het horen van mijn naam en zag luitenant McPherson gehaast in mijn richting komen lopen.

Hij was mijn direct leidinggevende, maar was een officier die waarschijnlijk moeite zou hebben zijn zenuwen in bedwang te gaan houden.

Rechtstreeks afkomstig van de opleiding was hij bij de B Compagnie geplaatst en had hij de leiding gekregen over het 1^e peloton.

Zijn postuur had iets weg van een slungelige kantoorklerk en aan zijn houding te zien kon hij zich amper staande houden tussen zijn manschappen.

Ik moest hem gehoorzamen, maar probeerde zo ver mogelijk bij hem uit de buurt te blijven als dat maar enigszins mogelijk was.

“Sir,” zei ik op een uiterst correcte manier om hem maar niet tegen me in het harnas te jagen.

“Cody, zijn de mannen klaar voor de ontschepping? Heeft iedereen zijn bekpakking op orde? We gaan als eerste ploeg in het landingsvaartuig, dus wordt er van ons verwacht dat we de vaart erin houden. Snelheid is het sleutelwoord. Begrepen, Sergeant?”

Nadat hij mij had toegesproken, draaide hij zich alweer om zonder dat hij daarbij mijn antwoord afwachtte.

Hij liep naar de reling en observeerde de landingsvaartuigen die naast het troepentransport schip rustig met de cadans van het grotere schip mee bewogen.

Ik schudde mijn hoofd en glimlachte.

“Dat gaat nog wat worden straks, Sergeant.” hoorde ik naast mij.

Ik keek opzij en zag de minachting op het gezicht van Joe Benutto die verwoordde wat ik dacht.

“Joe, laat ik je een ding vertellen.” Ik wachtte even en bedacht hoe ik verder zou gaan.

“Ik tolereer zulke praat niet. Ben ik duidelijk? Hij is nog altijd je bevelhebber, dus hou je smoel in het vervolg.”

“Maar Cody, ik bedoel er niets mee hoor,” zei hij verontschuldigend.

“Sergeant Lafayette voor jou. Begrepen Joe? Is iedereen van je ploeg klaar voor ontschepping? Richt daar je aandacht op en houdt die opmerkingen voor je.”

De kleine Italiaan slikte en draaide zich om, waarbij hij een “Aye, aye” mompelde.

Ik moest de teugeltjes strak houden en wist dat Benutto het alweer vergeten zou zijn.

Hij was een prima Ranger die soms wat te impulsief reageerde, maar dat nam niet weg dat wij goed met elkaar konden samenwerken.

Het was november 1942 en we stonden klaar om als een van de eerste legereenheden aan wal te gaan van de Noord-Afrikaanse kust.

Montgomery had Rommel's Afrikakorps een gevoelige nederlaag toegediend bij El Alamein waarmee hij bewees dat Hitler's keurkorps te verslaan was.

Het voelde als een soort van wraak voor de geallieerden nadat ze eerder bij dezelfde plaats zware verliezen hadden geleden.

Met de komst van geallieerde troepen in het noorden zou het moeilijker worden voor Rommel om op volle sterkte de strijd met de vijand aan te gaan.

Zijn troepen zouden verdeeld gaan worden, waardoor hij gedwongen zou zijn tactische keuzes te maken die misschien wel bepalend zouden gaan worden voor de strijd in Afrika.

Wij maakten deel uit van de oostelijke Taskforce en zouden net voorbij Algiers aan land gaan.

Ons doel was de haven van Arzew waar we met vier kleine eenheden verantwoordelijk zouden zijn voor het uitschakelen van de geschutsbatterijen.

We wisten niet wat we moesten verwachten, omdat er niets bekend was over de Vichy eenheden die er gelegerd waren. Zouden ze zich tegen ons richten of was er een kans dat ze zich bij de geallieerden aan zouden sluiten?

We waren de eerste Amerikanen die zich in de oorlog zouden mengen. Er was geen ontkomen meer aan. Nadat Amerika de oorlog had verklaard aan Duitsland en met de aanval op Noord-Afrika door de 34^e Infanterie Divisie zou er een begin worden gemaakt aan de strijd.

De jongens van mijn peloton waren gespannen. Ik merkte het aan alles. Er werden grapjes gemaakt die met een zenuwachtig lachje werden afgedaan en ik voelde de spanning in mijn eigen lijf ook toenemen.

Ik liep tussen de mannen door en deed wat er van een 1^e sergeant werd verwacht.

"Alle goed Tyler?" vroeg ik aan een jonge Ranger die moeite scheen te hebben met een riempje van zijn rugzak.

"Ja hoor, Sarge," zei hij zachtjes, waarna ik het riempje van zijn rugzak overnam en het vastsnoerde.

Ik klopte hem op de schouder en vervolgde mijn weg in het donker. De verschillende gezichten waren herkenbaar in het valse maanlicht dat er nog enigszins voor zorgde dat er zicht was aan boord van het transportschip.

De lampen aan boord waren uit, zodat de vijand vanaf de kust geen goed zicht zou hebben op de naderende oorlogsvloot, maar ik wist dat het niet lang meer zou gaan duren voordat ze gespot zouden gaan worden.

“Jongens, check elkaars outfit en zorg dat je alles bij je hebt. We kunnen niet terug als we eenmaal in het landingsvaartuig zitten.”

Ik glimlachte bij het laatste, omdat ik wel wist dat de Rangers in mijn peloton niets aan het toeval zouden overlaten.

“Ik heb geen condooms bij, Sarge.” hoorde ik schuin achter me.

Zonder te kijken wist ik dat het Benutto was. Hij zorgde er met die opmerking voor dat er links en rechts wat gelachen werd wat goed was voor de opgebouwde spanning.

“Dat is dan maar goed, Joe, want jou maat hebben ze vast niet bij de foerier.”

Ik stak mijn pink in de lucht om mijn woorden kracht bij te zetten, waarop de Rangers in mijn nabijheid het uitproestten van het lachen.

Joe kon er ook wel om lachen en ik knipoogde een keer om hem te laten weten dat het een grapje was.

“Cody,” zei een jonge luitenant, terwijl ik hem naderde.

Hij knikte mij toe, terwijl hij zijn hand uitstak ter begroeting.

“Luitenant Eisen,” zei ik met een glimlach, waarbij ik zijn hand schudde en hem vriendelijk toelachte.

Christian Eisen was bevelhebber van het 2^e peloton en was tot twee maanden geleden mijn bevelhebber totdat ze besloten om mij tot 1^e sergeant te bevorderen. Ik werd toen naar het 1^e peloton overgeplaatst.

Ik mocht die jonge luitenant erg graag en vond het dan ook jammer dat ik werd overgeplaatst, maar aangezien ze bij het 2^e al een first sergeant hadden was het een logische zet dat ze mij bij een ander peloton indeelden.

“Bevalt het bij het 1^e? We hebben weinig tijd gehad om even bij te praten en ook nu zal er niet al teveel van terecht komen.”

Ik knikte. “Bevalt prima hoor, LT. Goede groep mannen.”

Ik wilde er verder niet teveel over uitweiden, aangezien mijn luitenant van een heel ander kaliber was dan Eisen. Eisen was een veel betere officier dan McPherson, omdat hij niets uit de weg ging.

Als er een oefening gedraaid moest worden, liep hij voorop, waarmee hij liet merken dat hij de ploeg voor zou gaan in alles wat ze zouden ondernemen.

Hij was bikkelhard en kreeg het voor elkaar zijn mannen op de juiste wijze te motiveren, waardoor hij wist dat de soldaten voor hem door het vuur zouden gaan.

Bij het samenstellen van de 1^e Rangers, naar het Engelse model van de commandotroepen, hadden zij zich beide vrijwillig gemeld en tezamen de opleiding voltooid.

Ik was hem in die tijd gaan beschouwen als een zeer kundig officier die dikwijls liet zien dat hij uit het goede hout gesneden was.

Weliswaar ontbeerde het hem aan gevechtservaring, maar dat gold voor de meesten. Ik had echter altijd het gevoel gehad dat hij niet zou bezwijken onder de druk en dat hij zijn mannen op de enige juiste wijze zou aanvoeren in de strijd. Dit in tegenstelling tot mijn luitenant die mij nog steeds niet had kunnen overtuigen van zijn capaciteiten.

“Bevalt je nieuwe luitenant een beetje?”

Hij zei het zachtjes wat erop duidde dat hij de geruchten en verhalen wel had meegekregen.

“Jawel hoor, LT. Het gaat wel goed komen met hem,” antwoordde ik, maar ik wist dat mijn gezicht iets anders vertelde.

Het moest Eisen niet zijn ontgaan, want hij pakte mijn arm vast om zo beter tot me door te dringen.

“Wees voorzichtig, Cody. Als je het niet vertrouwt, geef hem dan advies. Zorg dat je tot hem doordringt, zodat hij op je gaat bouwen. Doe het echter wel op een subtiele manier, want anders wordt hij uitgekotst door zijn manschappen. Het Hoofdkwartier heeft onvoldoende officieren om hem te vervangen, dus jullie moeten het ermee doen. Geef hem een kans en sta hem bij.”

Ik knikte, maar de jonge luitenant wist dat ik op de enige juiste manier zou handelen.

Ik schudde hem nogmaals de hand.

“Ik zie u straks op het vasteland nog wel.”

Ik knikte hem nogmaals toe en vervolgde mijn ronde langs de manschappen terwijl ik aan alles kon merken dat ze spoedig aan boord zouden gaan aan de L.C.V.'s. (Landing Craft Vehicles)

Vanuit mijn ooghoek zag ik dat de Rangers van het 2^e peloton zich in rijen opstelden voor het touwennet dat over de reling gespannen was.

Ik besloot om het bevel niet af te wachten en gaf de bijbehorende bevelen.

“Opstellen in rijen van vijf mannen. Het gaat beginnen.”

Ik duwde een aantal Rangers op hun plaats en ging vooraan staan zodat ik de verrichtingen goed in de gaten kon houden.

Ik zag luitenant McPherson in mijn richting komen lopen en besloot om hem voor te zijn, aangezien hij geen bevel had gegeven.

“De mannen zijn klaar voor ontscheping, LT,” deelde ik hem zachtjes mee, waarbij ik hem vriendelijk toe knikte.

Mijn woorden brachten hem waarschijnlijk van zijn stuk, waarop hij besloot het maar zo te laten.

“Prima, Cody” Hij posteerde zich naast mij en leek op de nieuwe bevelen te wachten.

Het was rond middernacht, toen ik wat commando’s over het dek hoorde fluisteren.

Ik keek naar McPherson en wachtte tot hij knikte. “Geef het bevel maar, Sergeant.”

“Rangers 1^e peloton naar het landingsvaartuig.”

Ik zei het zachtjes, maar luid genoeg om de mannen die vooraan stonden in beweging te krijgen.

Achter elkaar slingerden ze zich over de reling en klommen via het net naar het binnenste van de kleine landingsboot.

Binnen vijf minuten zaten de 30 Rangers op hun positie, waarna de motoren van de LCV aan zwollen en het vaartuig afstand nam van het grotere troepentransportschip.

De vier landingsvaartuigen voeren naast elkaar in de richting van de kust waar enkele lichtpuntjes aangaven waar de gebouwen gesitueerd waren.

Er gebeurde niets tijdens de vaart; iets wat ik niet had verwacht. Ik voelde de spanning toenemen, omdat ieder moment de hel kon losbarsten.

Was het misschien dan wel zo dat we geen weerstand zouden ondervinden? Zouden de Franse Vichy troepen zich gedeisd houden of zou hun werkelijke aard binnen enkele ogenblikken naar boven komen drijven?

Hoe meer we de kust naderden hoe sneller mijn hart begon te kloppen.

De landingsvaartuigen creëerden ruimte tussen elkaar en voeren haast in een rechte lijn op het strand af.

Er was geschreeuw hoorbaar. Het kon natuurlijk ook niet anders dan dat ze ons gespot hadden.

“We zijn er bijna mannen.” hoorde ik McPherson roepen.

Ik keek om me heen en zag de gespannen gezichten van de mannen, jongens soms nog, die naar het voorste punt van het vaartuig keken, terwijl ze hun wapen stevig vast hielden alsof dit hun leven ging redden.

Het was voor iedereen de eerste keer dat ze in actie kwamen, maar na vandaag zouden ze niet meer de groentjes zijn die ze nu nog waren.

Plots klonken er wat schoten. Links en rechts waren de luide knallen van geweren hoorbaar wat haast op een wanhopige poging leek om de naderende vijand een halt toe te roepen.

Toen er ook nog een machinegeweer begon te ratelen, gevolgd door een luide explosie wist ik dat het toch geen gemakkelijke opgave zou worden.

De L.C.V. begon contact te maken met het zand van de Afrikaanse kust. Ik zette me schrap om niet voorover te duikelen op het moment dat hij tot stilstand zou komen.

“Opgelet. We zijn er.” hoorde ik de schipper roepen, waarna ik het mijn plicht voelde om iedereen tot de orde te roepen.

“Zo snel mogelijk het strand op mannen. Niet blijven staan,” riep ik, toen de laadklep naar beneden kwam ratelen.

De eersten renden het strand op gevolgd door het voltallige peloton.

Ik zag luitenant McPherson links van de groep lopen, terwijl ik me aan de rechterzijde bevond.

“Sneller, kom op!” schreeuwde ik, waarbij ik door bleef rennen naar een aarden wal die het einde van het strand markeerde.

Van tegenstand was bijna geen sprake. We zaten met ons peloton uiterst rechts en ik vermoedde, aan het lawaai te oordelen, dat de twee boten aan de linkerkant op Franse troepen gestuit waren.

Ik probeerde een glimp op te vangen van de totale breedte van het strand, maar de drang om zo snel mogelijk het einde van de zandstrook te bereiken, maakte het onmogelijk.

Voorbij de aarden wal bevond zich een weg waarachter enkele gebouwen stonden die allemaal een zandkleurige uitstraling leken te hebben.

Het waren vierkante stenen huizen die een verdieping hadden en waarvan het dak plat was.

Ik keek om me heen of ik iets kon ontdekken van vijandelijke activiteiten, maar de duisternis verhulde veel, ondanks het schijnsel van de maan, die zijn best deed de havenplaats in het licht te zetten.

“Luitenant McPherson,” riep ik, om zo de aandacht te krijgen van de pelotonscommandant, die leek te aarzelen over zijn volgende stap.

“Wat is er, Sergeant?” riep hij, geërgerd over mijn aanroepen.

“De weg, sir, via de weg kunnen we oprukken in de richting van de geschutsbatterijen en de vijand.”

Hij antwoordde niet en zijn ogen gleden langs de weg in de richting van de haven, waar duidelijk de flitsen van geweervuur te zien waren.

Hij leek zich te beramen over de vervolgstap, waarna hij zijn hoofd in mijn richting draaide.

“Uitstekend, Sergeant. Neem de helft van de mannen mee naar de overkant van de weg. De rest volgt mij. Let op scherpschutters die in de huizen kunnen zitten en houd wat ruimte tussen je voorganger en degene achter je.”

Ik was verbaasd over zijn antwoord en de beslissing die hij had genomen. Het was een goede beslissing om zo op te rukken en het feit dat hij mijn advies niet negeerde gaf aan dat hij mij in vertrouwen had genomen.

Ik keek achter me en zag de Rangers zitten met een verwachtingsvolle blik over de te ondernemen actie.

“Oké, guys. De eerste vijftien met mij mee en de andere helft achter luitenant McPherson aan. Jullie hebben de Luit gehoord. Actie nu!”

“Benutto op kop,” voegde ik er nog aan toe, waarna we achter elkaar naar de overkant van de weg renden.

Joe liep gebukt en toen hij met zijn rug tegen de muur van het eerste huis leunde, wachtte hij even tot iedereen de oversteek had gemaakt.

Hij wist wat er van hem verwacht werd en zonder te vragen en te aarzelen liep hij gebukt verder onder de dekking van de huizen waarbij hij zijn ogen van links naar rechts liet flitsen.

Hij hield zijn M1 voor zich met de loop naar beneden. Klaar om hem te richten als hij op de vijand zou stuiten.

Aan de andere kant van de weg was precies hetzelfde gaande waarbij de kopman, ik dacht dat het Snyder was, de huizen aan onze zijde in de gaten hield.

De schoten voor ons werden luider en het zou niet lang meer duren voordat we contact zouden maken met de vijand of met onze eigen troepen.

Op de hoek van de straat aangekomen, hield Joe halt waarbij hij de kopman aan de andere zijde gebaarde om te wachten.

“Sarge,” fluisterde hij waarbij hij druk gebaarde dat ik dichterbij moest komen. Ik liep gebukt naar zijn positie en keek om de hoek van het zandstenen gebouw.

Op de straat was een versperring opgebouwd, waarachter een machinegeweer was opgesteld dat korte stoten in de richting van het strand vuurde. Vijftig meter achter het mitrailleursnest lag de geschutsbatterij, verpakt in een solide gebouwde bunker.

Ik overzag de positie en wist onmiddellijk wat ik moest ondernemen.

“Joe en Tully,” riep ik en gebaarde naar de soldaat achter Joe. “Een mitrailleurstelling. Hij bestrijkt het strand en de kruising van de straat. We moeten er echter langs om tot de batterij te geraken. Gooi allebei een handgranaat in de richting van het machinegeweer. Direct na de explosie rukken we op en stoten door tot aan de geschut bunker. Begrepen?”

Joe en Tully knikten allebei, terwijl ze een handgranaat van hun gevechtsjasje plukten.

Ik deed een paar stappen naar achteren en gebaarde met een wegwerp gebaar naar de overzijde dat ze met handgranaten gingen gooien.

“Mitrailleur, handgranaten. De bunker ligt er vlak achter,” riep ik in de richting van de andere groep Rangers.

McPherson stak zijn duim omhoog als teken dat hij het had begrepen en instrueerde zijn manschappen.

“Op jouw tel, Joe,” zei ik zachtjes in de richting van de kleine Italiaan die vervolgens knikte en de pin uit de handgranaat trok.

Tully deed het zelfde, waarna Joe aftelde.

“Opgelet mannen. Direct na de explosie rukken we op,” zei ik nog snel.

“3,2,1..,” Joe liep naar voren, gevolgd door de blonde Ranger uit Minnesota, waarna ze de explosieven in de richting van de zandzakken wierpen.

“Attention, Americans, gauche,” hoorde ik iemand schreeuwen, waarna er twee luide knallen volgden.

“Nu! Doorstoten mannen!”

Ik gebaarde naar de overzijde dat ze moesten volgen, waarna we vurend in de richting van de versperring renden.

Ik liep rechts naast Joe en leegde mijn Thompson in de richting van de zandzakken.

Het machinegeweer stond met de loop omhoog gericht tegen de zandzakken wat erop duidde dat de granaten voor slachtoffers hadden gezorgd.

Ik rende in de richting van de versperring en richtte mijn machinegeweer over de rand.

Twee Franse Vichy soldaten lagen roerloos tussen de vele hulzen van hun eigen machinegeweer.

De ene lag op zijn buik en de ander lag op zijn rug waarbij de helm half over zijn gezicht was gezakt.

Zijn been lag er bijna af en werd door de broek en een lap vlees nog op zijn plaats gehouden. Het had iets grotesks, zoals ze daar lagen en ik besepte dat het de eerste slachtoffers waren die ik aanschouwde.

De granaten hadden ervoor gezorgd dat ze op slag dood waren. Dat kon haast niet anders.

“Doorlopen mannen,” hoorde ik McPherson roepen.

Het haalde mij uit mijn overdenkingen, waarna ik mijn aandacht op de bunker richtte die iets verderop gelegen was.

Ik verwisselde het magazijn van mijn mitrailleur en laadde het wapen opnieuw, terwijl ik door bleef lopen naar de ingang van de geschut post.

Joe stond reeds naast de deur en leek te wachten op mijn komst of die van de Luit.

“Cody?” riep hij in mijn richting.

Ik versnelde mijn pas tot ik vlak bij hem was. Vanuit mijn ooghoek zag ik de Rangers van het tweede peloton oprukken naar de tweede bunker.

Het was duidelijk dat deze batterij ons doelwit zou worden.

Plots was daar een kanonschot dat ons instinctief in elkaar deed duiken.

Het kanon van de batterij wat zich op zo'n vier meter boven ons bevond, vuurde op de haven of de open zee om zo de transportschepen of naderende Rangers uit te schakelen.

Het was moeilijk waar te nemen, maar ik beseftte dat we dit kanon zo snel mogelijk buiten werking moesten stellen.

De deur die toegang tot het complex verschaftte lag iets dieper in het gebouw, waardoor we de mogelijkheid hadden hem op te blazen en om zelf buiten schot te blijven.

"De bazooka!" riep ik luid. "Waar is de bazooka?"

Ik zag Mike Watanabee naderen, terwijl hij de bazooka prepareerde.

"Mike, schiet die deur aan flarden." Ik klopte hem op zijn rug, terwijl ik het explosief in de buis schoof.

De overige Rangers hadden zich verdekt opgesteld tegen de wand van een gebouw en wachtten op mijn bevel om tot actie over te gaan.

"Klaar om te vuren Mike," zei ik, waarbij ik hem een korte tik op zijn helm gaf.

De Meskwaki indiaan ging op één knie zitten en richtte de lanceerbuis op de kleine stalen deur.

"Pfiew" klonk het, gevolgd door een explosie toen de granaat de deur raakte en die aan gruzelementen blies.

Benutto en Tyler kwamen aangerend toen de bazooka zijn vernietigende werk had gedaan en wierpen beide nog een handgranaat naar binnen om er zo voor te zorgen dat ze niet verrast zouden gaan worden bij het naar binnen gaan.

Twee doffe klappen waren hoorbaar, waarna er een stofwolk uit de ingang blies.

Ik liep langs Mike en posteerde mij naast Joe die zich aan de linkerkant van de deur bevond.

Ik richtte mijn Tommygun naar binnen en joeg een salvo kogels het donkere vertrek in.

Kreten van angst en geschreeuw waren hoorbaar, waarna ik Joe aantikte om verder te gaan.

Joe liep naar binnen, gevolgd door Tyler en daarna ook mij.

In het vertrek lagen vier lichamen op de grond en bij een stalen wenteltrap stonden twee Franse soldaten die onophoudelijk "pas tirer" riepen.

"Niet schieten, jongens. Ze geven zich over."

Ik maande de twee om dichterbij te komen, waarbij ze hun armen in de lucht hielden. Angstig keken ze naar Joe en Tyler die hun wapens nog steeds in de aanslag hielden. Ze waren nog niet gerust op een goede afloop en gezien hun dode kameraden hadden ze daar alle reden toe.

"S'il vous plait," jammerden ze, terwijl ze in de richting van de uitgang liepen.

“Vooruit, doorlopen,” riep Joe ze toe waarbij hij de laatste met een duw van zijn wapen in de richting van de uitgang dirigeerde.

“Sergeant Lafayette? Alles veilig?” hoorde ik McPherson vragen.

Ik keek op en zag zijn vragende gezicht bij de uitgang, terwijl de twee Franse soldaten hem passeerden.

“We moeten de verdieping hierboven nog checken, maar vooralsnog ziet het er veilig uit, Luitenant.”

McPherson glimlachte en stak zijn duim op, waarna hij zijn aandacht leek te richten op de twee krijgsgevangenen.

“Joe, Mike, controleer de verdieping hierboven nog even. Het zou een beetje raar zijn als daar nog wat Fransen zitten.”

Ik glimlachte terwijl ik het zei, maar ik realiseerde me dat het nog niet eens zo’n rare uitspraak was.

Mike ging als eerste naar boven, terwijl hij zijn wapen in de aanslag hield, bedacht op enig gevaar van die zijde.

Hij bewoog zich behoedzaam. Zijn ogen leken het duister te doorklieven terwijl hij als een kat naar boven liep.

Mike was groot voor een indiaan, maar ondanks zijn forse postuur, was hij bliksemsnel en waren zijn reflexen beter dan de gemiddelde Ranger die in het peloton diende.

Joe volgde hem op de voet, wetende dat Mike zo veilig mogelijk naar boven ging.

Nadat ze waren verdwenen, bleef het even stil, waarna ik wederom een Fransman hoorde schreeuwen.

“Pas tirer,” echode het door de ruimte.

“Shit, er zitten nog soldaten boven,” zei ik luid.

“Snyder, ga met Tyler naar boven en kijk of je kan helpen. Voordat hij de trap op kon lopen, klonken er schoten.

Er werd geschreeuwd door de Fransen en de Rangers die zich op de hogere verdieping bevonden.

Ik kon er niet veel van maken, maar ze weigerden zich over te geven aan de twee Rangers, zoveel was duidelijk.

Zo plotseling als dat het gevecht begon, zo snel was het ook afgelopen.

Er klonk een slepend geluid van boven, waarna ik Mike hoorde die ons aanriep.

“Sarge, niet schieten, we komen naar beneden.”

Tyler die al halverwege de trap stond kwam met het wapen in de aanslag voorzichtig naar beneden gelopen, waarna ik Joe als eerste de trap af zag dalen.

Hij maakte een gebaar met zijn vinger langs zijn keel als teken dat ze dood waren.

Hij trilde licht en ik kon merken aan de Italiaan dat hij, door die beweging te maken, de aandacht van zijn persoon af wilde halen.

Ik klopte hem op de schouder toen hij beneden was aangekomen.

“Goed gedaan, Joe. Pak even een pauze en drink wat.”

Hij knikte lichtjes en zei verder niets.

Het was de eerste keer dat ze met de vijand in contact waren gekomen en het bleek een uitwerking op Joe te hebben, nu de kleine Italiaan het zo had meegemaakt. Mike was er wat rustiger onder. Hij knikte me toe, terwijl hij zijn grote jachtmes schoon veegde aan zijn broekspijp.

“Vanwaar het mes, Mike?” vroeg ik hem, terwijl ik naar het Bowie mes knikte.

“Hij stond te dichtbij, Sarge.” Hij haalde zijn schouders op en maakte er verder geen woorden aan vuil.

Hij had dit mes al sinds zijn opleiding en niemand had er ooit iets over gezegd, ondanks dat het geen standaarduitrusting was.

Nu was ik opgelucht dat ze het hem hadden laten houden en terwijl ik hem nakeek, vermoedde ik dat hij het mes al eens eerder had gebruikt.

Het ging hem te gemakkelijk af en hij leek in zijn geheel niet onder de indruk van hetgeen dat hij zojuist had meegemaakt.

“Alles onder controle, Sergeant.”

Ik had niet door dat McPherson naast me stond en hij schudde mij wakker uit mijn overpeinzing.

“Oh, uh, ja hoor, LT. Boven zaten nog wat Fransen die zich niet over wilden geven. Mike en Joe hebben het afgehandeld. De Batterij is in onze handen.”

McPherson knikte goedkeurend en zei verder niets, waarna hij het wenteltrapje opliep om boven polshoogte te gaan nemen.

Ik besloot om hem maar te volgen. Het voelde alsof dat van mij verwacht werd, maar eigenlijk wilde ik naar buiten. Ik snakke naar wat frisse lucht.

Buiten drie dode Franse soldaten was er niet veel te zien.

Het kanon stond klaar om afgevuurd te worden en terwijl ik langs de loop naar buiten keek, zag ik het water van de Middellandse Zee glinsteren.

Er waren wat contouren van schepen zichtbaar, maar ze hadden hier niet veel langer moeten treuzelen of anders had dit kanon voor meer schade gezorgd.

“We voegen ons bij de rest, Cody. Het Hoofdkwartier moet maar besluiten wat ze met dit geschut gaan doen. We laten vier man achter. Zij bewaken de gevangenen en de batterij. Ik heb zo’n vermoeden dat het 2^e onze hulp wel kan gebruiken.”

Verdomme, dacht ik. Vier man is te weinig. We wisten niets van troepensterkte en onze achterhoede moest beter afgedekt gaan worden, wilden we niet in de val komen zitten.

“Uh, LT. Zullen we de Cal 50 niet opstellen in dat mitrailleursnest. We weten niet waar hun troepen zitten en vier man kon dan wel eens te weinig zijn.”

McPherson leek te aarzelen over wat ik gezegd had, maar ik was blij dat hij niet in verweer ging.

“Goed gedacht Lafayette. Regel het hier en voeg je daarna bij ons.”

“Oké, Luitenant, komt voor elkaar.”

Ik wachtte zijn antwoord niet af en repte me naar beneden om alles te herpositioneren.

“Joe, Mike. Jullie blijven bij de gevangenen.” Ze hadden het zwaarste werk gedaan en ze moesten even uit de drukte weg. Dit was de beste gelegenheid om even op adem te komen.

Ik wees naar een aantal Rangers. “Haal de lijken weg uit dat mitrailleursnest en stel de 50 op in de richting vanwaar we zijn gekomen.”

Ik sprak Tyler en Snyder aan. “Jullie nemen je intrek in dat huis daar. Je hebt van daar goed zicht op de omgeving en we gaan dan niet verrast worden door de vijand. Begrepen?”

Ze knikten en verdwenen in de richting van het huis dat op de hoek van de straat stond.

Inmiddels werd er koortsachtig gewerkt om het mitrailleursnest weer gereed te maken voor gebruik.

“De rest met de luitenant mee. Opschieten nu,” riep ik hardop, waarna de overgebleven Rangers met de Luit achter het 2^e Peloton aangingen.

Ik overzag onze positie. Vier Rangers bij het machinegeweer, twee op de uitkijk en twee bij de gevangenen.

Dit moest voldoende zijn. We waren tenslotte niet al te ver van hen verwijderd en zouden bij een tegenaanval snel genoeg te hulp kunnen schieten.

Nadat ik me nogmaals van hun positie had verzekerd, liep ik in de richting van de tweede batterij.

De schoten die ik had gehoord waren inmiddels verdwenen wat duidde op het feit dat ook het 2^e peloton was geslaagd in hun opzet.

In de verte hoorde ik nog wel wat explosies en het af en toe ratelen van een machinegeweer. Het derde en vierde peloton waren dus nog niet helemaal geslaagd in hun opdracht.

De tegenstand viel me tegen. Er was in de aanloop van de Amerikaanse aanval wel gespeculeerd over de te verwachten tegenstand, maar het was voor het opperbevel onduidelijk wat ze konden verwachten van de Fransen.

Ik was er nog steeds niet gerust op en hield rekening met een aantal scenario's.

We waren weliswaar zonder kleerscheuren door het eerste contact met de vijand heen gekomen, maar het was nog een lange weg en ik vermoedde dat het Afrikakorps van Rommel alsmede de Italiaanse troepen van een ander kaliber zouden zijn.

Ik liep gebukt verder en probeerde mezelf zoveel mogelijk in de schaduw van gebouwen en dergelijke voort te bewegen.

Af en toe hield ik even halt om naar de omgeving te luisteren en om te zien of ik nog steeds de enige was die zich hier bevond.

Ik was verbaasd over het feit dat er geen plaatselijke bevolking te zien was. Door het schieten en de explosies die te horen waren, zou je verwachten dat er zich wel mensen op straat zouden bevinden, maar het tegendeel was waar.

Niets, geen enkele levende ziel begaf zich op straat. Het leek wel of er geen plaatselijke bevolking was. Alsof de inwoners van hun huis en haard verdreven waren door hun bezetters.

“Wie is daar?” klonk het plots voor me.

“Lafayette, 1^e peloton,” antwoordde ik snel, om er maar voor te zorgen dat de Ranger aan de andere kant niet op rare gedachten zou komen.

Ik herkende de stem, maar kon hem niet helemaal plaatsen. “Horace? Ben jij dat?”

“Kom verder, Sergeant. De kust is hier veilig hoor.”

Toen ik vlakbij hem was, herkende ik het vrolijke gezicht van Horace Grant.

Hij zat bij het 2^e peloton ingedeeld, dus besepte ik dat ik mijzelf vlakbij de tweede batterij moest bevinden.

“Luitenant McPherson gezien?” vroeg ik, terwijl ik hem de hand schudde.

Het was ook al een tijdje geleden dat ik hem gesproken had, want tijdens mijn periode in het 2^e peloton had ik hem altijd als een goede Ranger beschouwd en hadden zij vaak lange gesprekken gevoerd.

Door mijn overplaatsing naar het 1^e had ik mijn oude kameraden nog maar weinig gezien, laat staan gesproken.

“Jullie luitenant bevind zich verder op bij de ingang van de bunker. Eisen is gewond geraakt en er wordt nu overlegd hoe ze verder moeten. Meer weet ik er niet van hoor.”

Ik kon in het duister zien dat hij zijn schouders ophaalde.

“Eisen gewond?” vroeg ik. “Erg?”

Horace wist hoe mijn band met Eisen was en hij greep me bij de arm om me gerust te stellen.

“Niet dodelijk hoor. Een kogel of een stuk scherf in de schouder. Het bloedde als een rund, maar de Doc was er snel bij. McPherson is nu bij hem en tot die tijd blijven we zitten. Ik zit hier met DaCosta. Hij zit iets verderop. Een soort van rugdekking mochten er Fransen achter ons terecht komen.”

Ik knikte instemmend, hoewel Grant dat waarschijnlijk niet meekreeg.

“Ik loop even in hun richting. Honderd meter verderop zitten acht mannen van mij die hetzelfde doen, dus bij een schotenwisseling weet je wat er aan de hand is.”

Ik klopte hem op de schouder en liep bij hem vandaan in de richting van de geschutsbatterij. Het kanon tekende zich af tegen de donkere lucht, dus het was haast niet te missen.

Dat en het feit dat ik Rangers van het 1^e en het 2^e peloton tegen het lijf bleef lopen, leidde me in de goede richting.

Bij een groepje Rangers hield ik halt.

Ik herkende Eisen die met een van pijn vertrokken gezicht tegen de zandstenen muur van de bunker zat.

Een smetteloos wit verband tekende zich duidelijk af tegen de donkere nacht, wat hem tot een niet te missen object maakte.

McPherson was in gesprek met de sergeant van het 2^e en ik merkte, doordat er ook een Ranger met radiozender bijstond, dat er bevelen werden uitgewisseld.

Ik knielde bij mijn oude luitenant en legde mijn hand op zijn been.

“LT, gaat het?”

“Hey Cody,” zei hij zachtjes. Waarna zijn gezicht vertrok in een pijnlijke grimas.

“Niet te geloven he. Een afgeketste kogel die uitgerekend mij moet treffen. Verdomme, ik had geen slechter moment kunnen uitkiezen.”

Eisen zuchtte en probeerde te glimlachen.

Ik wist hoezeer hij hiervan baalde, want hij wilde niets liever dan zijn peloton leiden.

Door zijn verwonding werd zijn bevel hem ontnomen en moest hij zijn Rangers in de handen van een andere bevelhebber plaatsen.

Dit was waarschijnlijk hetgeen dat hem het meest parten speelde. Niet zozeer zijn verwonding, maar wel het feit dat zijn peloton nu door een ander geleid zou gaan worden.

Het sierde hem dat hij er zo over dacht en het had er ook voor gezorgd dat zijn peloton alles voor hem over had, omdat hij hetzelfde voor zijn manschappen zou doen.

“Tja, niets aan te doen. Snel opknappen en zorgen dat je weer terug komt.”

Ik klopte hem nogmaals op zijn been om mijn woorden kracht bij te zetten en om hem wat op te beuren.